

hem aanvankelijk tot de keuze van het Leeraars-ambt hebben geleid.

Na voldoening aan het *Admissie-onderzoek* wordt hun, die naar een hogere Klasse staan, het *Klasse-examen* afgenomen, waarin men aan de eischen van het *Overgangsexamen* voor de gevraagde Klasse heeft te beantwoorden.

Wie zich wenscht aan te geven, adresseere zich tot den *Ped. der Theologische School*, den heer *J. Janen te Kampen*.

Namens het *Doc.-College der Theologische School*,
M. NOORDVLIET, *Rektor*,
C. MULDER, *Secretaris*.

Kampen, 10 Aug. 1896.

Buitenland.

Frankrijk. De Synode van Sedan. De officiële Synode der Evangelische Gereformeerde kerken is eenigen tijd geleden te Sedan vergaderd geweest.

In zijn welkomstgroet werd door den predikant van Sedan er op gewezen, hoe weleer de kerk van Sedan een krachtige kerk was, in wier midden eene Academie gevonden werd. Predikanten en professoren zorgden er met de uiterste nauwgezetheid voor, dat de belijdenis der reformatoren ongeschonden werd gehandhaafd. Hun krachtig geloof had het vermogen, om aan de Roomsche kerk de helft harer aanhangers te ontnemen.

In de tweede plaats wees de spreker de stichting van prins Robert van de Mark, die met advies van Calvin, eene vereniging van jonge meisjes stichtte, die, terwijl zij in het huis harer ouders bleven, eene vereniging vormden, waarvan de leden dezelfde kleeddracht hadden, en zich tot taak hadden gesteld, de armen te bezoeken en de zieken te verzorgen. De kerk van Sedan heeft de groote eer aan de wereld de nobele type van Christelijke liefde, de liefdeszuster, te hebben laten zien, waardoor Vincentius di Pauli geïnspireerd werd.

In het voorbijgaan zij opgemerkt, dat ook in Duitschland de arbeid der Lutherische diakonessen is voorafgegaan aan dien der Roomsche liefdeszusters.

De groote kwestie, die door de Synode van Sedan behandeld werd, was het voorstel van de liberale partij, om eene broederlijke conferentie met haar te houden, ten einde aldus te geraken tot officiële Synoden. Natuurlijk moesten die officiële Synoden dan louter administratief werk verrichten, en zich zorgvuldig onthouden van alle hemoecenis in zake de leer.

Een telegrafisch bericht uit Sedan meldde: In zake de verzoening is eene lange discussie gevoerd.

De voorstanders van de verzoening hebben nadruk geleid op een brief door de officiële Synode van 1879 aan de kerken gericht, waarin stond uitgedrukt: «dat de strenge uitvoering door russenkomst der overheid van alle besluiten van de Synode van 1872, in alle Gereformeerde kerken, zedelijk niet mogelijk is, omdat zij een soort van wettig geweld zou eischen, dat de meerderheid der kerk evenmin zou willen laten uitoefenen, als dat de minderheid het zou willen ondergaan of de Staat het zou willen uitvoeren.» De Synode nam hierop de volgende motie aan: «De Synode, zonder de rechten van een officiële Synode te laten gelden, herhaalt de verklaring der officiële Synode van 1879 met betrekking tot het gebruik van de declaratie de fol bij de bevestiging van predikanten, maar overwegende, dat men alle dubbelzinnigheid behoort te vermijden, verklaart zij, dat volgens haar de zedelijke en kerkelijke autoriteit der Synode, voor hen die deze aanvaarden, in zich sluit de persoonlijke, duidelijke en loyale instemming met de «declaratie de fol» van 1872, en gaat over tot de orde van den dag.»

Deze resolutie werd aangenomen met 80 tegen 5 stemmen, terwijl 2 blanco stemden.

Nader werd getelegrafeerd:

«De Synode neemt het beginsel van eene conferentie, bestaande uit 208 afgevaardigden van Consistorien, predikanten en gemeentelieden aan; met dien verstande, dat van de zijde der Evangelische afgevaardigden ter Synode, de geloofsbelijdenis van 1872 en de werking van het regime der officiële Synoden, krachtig zullen gehandhaafd worden.»

De oplossing door de Synode aanbevolen is, «dat de permanente commissie der officiële Synode en die der liberale delegatie zich zullen verstaan omtrent die administratieve kwestie, welke eene gemeenschappelijke actie noodzakelijk zouden maken.»

Den volgenden dag werd gezegd:

«De discussie over de vraag, welken gang men had te volgen bij de deliberatie der te houden conferentie, is hervat. De Synode spreekt den wensch uit, dat, om de toekomstige herstelling van de traditionele en wettige werking van het synodale regime niet te beletten, de conferentie afzijdig zouwel de zoogenoemde «administratieve Synode» (deze paragraaf werd aangenomen met algemeene stemmen, met uitzondering van 6, als de Synode met beperkt mandaat, aangenomen met 21 stemmen tegen), als zelf alle centrale raad, die door de conferentie zou verkozen worden.»

De vergadering is van oordeel, dat het beste middel om tot overeenstemming te komen hierin bestaat, om een soort van familierraad te beleggen. Door periodieke vergaderingen van de permanente commissie der officiële Synode en de liberale delegatie moet men er toe komen eene comite te vormen, om de gemeenschappelijke belangen der Gereformeerden te behartigen.»

Deze laatste paragraaf werd met 21 stemmen tegen aangenomen.

Deze uitslag bedroef ons zeer.

Wanneer er geconfereneerd wordt tusschen Evangelischen en liberalen moet het alleen zijn, om te komen tot eene finale scheiding, omdat men althans van orthodoxe zijde er van overtuigd was, dat men niet meer een huisgezin vormde. Als men liberalen en modernen nog blijft beschouwen als Gereformeerden en men niet hen als zondig wil onderhandelen, blijft daarin, dat men principieel de Gereformeerde belijdenis heeft laten vallen.

Geen wonder, dat onder zulke omstandigheden de Gereformeerde kerken steeds achteruit gaan. Het getal van gedoopten wordt overtroffen door het aantal van hen, die in het bijzijn van een predikant eener Gereformeerde kerk werden ter aarde besteld, of op een Gereformeerde kerkhof werden begraven. Wanneer men de belijdenis loslaat is dan ook de kracht, om zich tegenover Rome te handhaven, gebroken.

Engeland. Het Pan-presbyteriaansch Concilie te Glasgow.

Van den 17den tot den 26sten Juni is onder het presidium van Dr. W. H. Roberts, uit Philadelphia, het Pan-presbyteriaansch Concilie te Glasgow gehouden. Dit concilie wil de samenwerking van alle kerken bevorderen, die volgens presbyteriaansche regelen geregeerd worden.

Reeds meermalen hebben wij betoogd, dat het ons voorkomt, dat, wanneer er vergaderingen gehouden worden om samenwerking te verkrijgen tusschen verschillende kerken, wanneer een internationale Synode niet mogelijk is, althans niet de vorm der kerkregteering, de gemeenschappelijke belijdenis het vereenigingspunt moet zijn.

Eene weinig belangrijke kwestie kwam aanstonds op het tapijt, die ons deed denken aan het uitzijgen van de mug en het doorswelgen van den kemel. Enige afgevaardigden uit Amerika gaven te kennen, dat zij het concilie zouden verlaten, indien het sinnen op die vergadering met begeleiding van een muziekinstrument niet werd nagelaten. Zij hadden in deze eene juist omschreven opdracht van de kerken uit wier naam zij gekozen waren. Het omite, dat de vergadering leidde, stelde voor om aan den eisch der afgevaardigden, die tegen het zingen met begeleiding van een orgel zijn, toe te geven, ten einde te voorkomen, dat een minderheid de vergadering niet meer zou bijwonen. Na een stormachtige discussie werd daartoe besloten.

Een correspondent uit Zwitserland, die de vergadering bijwoonde, meende, dat men op het Concilie de betekenis van den ouden Catechismus b. v. van Westminster, van Calvin en van Heidelberg overdeed. Daartegenover staat, dat de vergadering zeer verwonderd was over het feit, dat men zich in de Gereformeerde kerken in Zwitserland en Frankrijk weinig aan de oude leerboeken gebonden achtte, al houdt men die ook voor eervolwaardige monumenten van het verleden.

De heer Gautier trachtte de vergadering te overtuigen, daarbij sprekende uit naam van zijne Fransche sprekende ambtenoten, dat algebruik van de oude leerboeken niet meer, noch de geest, welke de nieuwe Catechismussen bezield, dezelfde is als die het werk der ouden bezield.

Zoo spreken zij, die van de belijdenis der kerk afwijken, altijd, ja, in de vorm is men wat anders geworden; de veranderde vormen heeft men verworpen; een nieuwen vorm heeft men aangenomen; doch de geest en hoofdzak van het geloof der vaderen heeft men behouden. Telkens blijkt het echter, dat zulke woorden slechts phrasen zijn of bloemen, waarmede men het grat der omkenning onkenbaar tracht te maken.

Wij betreuren het, dat over deze kwestie niet eene ingrijpende discussie ontstond. De afgevaardigden of vertegenwoordigers der Zwitsersche en Fransche Gereformeerde kerken moesten met ernst gewezen zijn op het gevaarlijke standpunt, waarop zij zich bevinden.

Rusland. Hoop op vrijheid van conscientie.

Sedert de kroning van den Russischen Caar is meer dan ooit bij hen, die niet tot de Grieksch-kerk behooren, de vraag aan de orde, of zij ooit vrijheid van conscientie zullen genieten? De hand van den Caar drukt tot hertoe zoo loodwaar op allen, die meenen van de staatskerk te moeten afwijken. Aan Roomsche gemeenten wordt eenvoudig het vernieuwen van hare kerkgebouwen, de vermeerdering harer kerspielen en van het getal harer priesters geweigerd, terwijl het ook den Roomschen priesters niet eens vrij staat, om hunne gemeenschappen te bezoeken! Het gebeurt, dat een Roomsche pastoor door de Overheid verboden wordt het z. g. sacrament der stervenden te gaan uitreiken.

In Luthersche kringen schijnt men meer optimistisch gestemd. Het *Evangel. Sonntagsblatt* van St. Petersburg schrijft, naar aanleiding van de gratie, die aan de Luthersche predikanten, welke om de uitoefening van hun ambt vervolgd werden, verleend werd bij het kroningsmanifest, het volgende: «De vertegenwoordigers onzer Luthersche kerk, bisschop Frefeldt en de general-superintendent v. Everth, zijn bij de kroningsfeesten op eene manier geëerd, gelijk het te voren nauwelijks voorkam.»

Met innigen dank moet erkend, dat de keizerlijke hand tot de geheele Luthersche kerk werd uitgestoken, hetgeen ook te kennen gegeven werd door de amnestie, die zonder uitzondering verleend werd aan alle hare dienaren in de Oostzeeprovincien, welke in de uitoefening van hun ambt met de staatswetten in conflict waren gekomen. De toespraken, door de metropoliiten in de Uspenski-kathedraal tot het keizerlijk echtpaar gehouden, ademden een Christelijken geest en men vond er niets in, dat op kwetsende zinspelingen en niet-Grieksch belijdenissen geleek.

Wij begroeten dit alles met hartelijk genoegen en met den innigsten dank jegens den Allerhoogste, die ook de harten der vorsten in Zijn hand heeft, en wij zullen des te inniger de zegenen Gods op de dierbare hoofden van ons geliefd Keizerpaar afzenden en de gebeden van innige liefde jegens ons Keizerhuis zoeken aan te kweken en te verbreiden.»

Een Duitsch tijdschrift teekent hierbij evenwel aan: Dit Evangelisch-Luthersche tijdschrift, dat de Russische censuur moest passeeren, kon en mocht niet anders schrijven als het schreef, wanneer het niet geheel wil zwijgen.

Gemeen. Nieuw.

Te Parijs heeft zich een bond tot wederomring van het heidendom gevormd. De inleiding van Zeus met de andere Olympische goden en de vereering van het schone en van de kunst is de band welke de leden verbindt. De redactie van een redolent geïllustreerd tijdschrift, hetwelk wegens zijn schandelijke inhoud meermalen door de overheid in beslag genomen werd, heeft zich bereid verklaard, om instemmingen met de beginselen van den bond in ontvangst te nemen. In een biljet, dat op de hoeken van vele straten van Parijs aangeplakt is, leest men het volgende: «Zullen wij altijd door, zonder er ons ooit tegen te verzetten, de fataliteit en de verterfing van het moderne leven verdragen? Het leven, dat de slachtige goden voor den glans en voor de vreemde geslachten hadden, is sedert 19 eeuwen in een hel omgekeerd. Sedert den dag, toen Jesus van Nazareth gekruisigd werd, hebben zijne jongens zijn kruis verheerlijkt; de kroning van den doodsangst is het symbool des levens geworden. De verheffing van onze zielen, de geneigingen van onze lichamen worden door het rad gebroken, waaraan wij, arme slaven, onafgebroken gebonden hebben, in plaats dat wij onze ketenen afschudden en de oogen opslaan tot licht, tot schoonheid en tot liefde.» De oproeping wordt tot allen gericht, die «niet aan de duistere godsdiensten gelooven, wier onmacht sedert 19 eeuwen lijdelijk aan den dag treedt, en die het vroolijke en schone leven der antieke beschaving weder terugwensen.»

WINCKEL.

Door Kinderen.

XIV.

VERBANNEN.

Niet weinig was de vreemdeling verbaasd, toen hij zoo dadelijk na de Raadszitting het bevel ontving op stel en sprong af te trekken. Wel

was hij bij zijn gevaarlijke onderneeming steeds op het ergste verdischt, en op de grootste wisselingen voorbereid, maar toch had de herkenning door Geissler en de blijbare indruk daarvan op de raadsheeren, hem gevestigde hoop gegeven. Toen hij uit de vergadering in zijn herberg terugkeerde, had hij nog tot zijn twee dienaars gezegd: «Hier hebben we gewonnen spel; van nu aan kunnen we hopen het volkomen te zullen winnen.»

Hoe groot was dus zijn verbazing toen hij het bevel tot verbanning kreeg. Ook Kunsald en Wolfram waren niet weinig ontsteld, toen zij hoorden, welke beslissing de Raad genomen had. Zij gaven de zaak dadelijk verloren en rieden hun heer het veld te ruimen. Daartoe was hij echter niet te bewegen.

«Neen!» sprak hij, «zoo licht laat ik me niet bang maken. De Raad kan niet eensgezind zijn. Ongetwijfeld schenken vele leden mij geloof, anders zou men zeker op minder zachte wijze tegen mij zijn opgetreden. Welbeschouwd is het eigenlijk toch maar een lichte straf, dat men mij uit de stad bant, en mij zelfs nog vier en twintig uur voor mijn vertrek toestaat. Hielden allen mij voor een bedrieger en was niet een groote meerderheid mij gunstig gezind, dan zou men met mij, om het gewicht der zaak, bepaald veel strenger gehandeld hebben, ja gehandeld moeten hebben. Gij hebt op onze tocht naar het Raadhuis, en nog veel beter op den terugweg, kunnen opmaken hoe welwillend het volk jegens mij gezind is?»

«Ja, dat is het, edele heer!» riep Wolfram uit. «Egbert verzekerde mij ook, dat het volk u algemeen voor den echten keizer Frederik hield. En daar deze hier vroeger zeer bemind was, terwijl men koning Rudolph nauwelijks kent, is de stemming des volks u des te gunstiger.»

«Goed!» sprak de grijsaard, «ik zal het er dan op laten aankomen. Alleen voor geweld zal ik bukken.»

Op dit oogenblik weerklonk de stem van den omroeper, die zich opzettelijk voor de herberg geplaatst had, en daar, zoo mogelijk nog luider dan op andere plaatsen, de bekendmaking van den raad voorlas.

De grijsaard en zijn beide metgezellen hoorden zwijgend toe. Toen de omroeper geëindigd had, lachte de grijsaard spottend en riep: «Dat is uw werk, Gerrit Overstolz, ik doornie u, doch ik zal u troosten. Het zal u nog eenmaal berouwen, dat gij mij verdreven hebt. Ga, Kunsald!» aldus wendde hij zich tot zijn dienaar, «en roep Egbert, opdat ik moge beraadslagen, wat hier voor mij nog kan gedaan worden.»

Kunsald volgde het bevel zijns meesters op, en een half uur later bevond zich Egbert bij den grijsaard.

«Gij zult wel vermoeden, waarom ik u heb laten roepen,» zeide hij tot Egbert.

«Ach ja, edele heer, ik ben zeer verschrikt door hetgeen ik gehoord heb. Zult ge uit de stad gebannen worden?»

«Ja, ik moet de stad verlaten,» antwoordde de grijsaard. «De kinderen staan op tegen hun vader. Doch ik zal niet goedschiks wijken; alleen voor geweld zal ik bukken.»

«In de stad heerscht groote gisting,» zeide Egbert. «De gezindheid des volks is u zeer gunstig. Men zal niet dulden, dat u geweld geschiedt.» «Denkt ge dat?» vroeg de grijsaard. «Maar,» vervolgde hij, «wat behoef ik ook nog langer te vragen; zelf ben ik er immers getuige van geweest, hoe het volk mij aanhangt. Ja, ja, de trouwe Keulenaars zijn nog dezelfde, als vóór vijftig jaar. Ik zal zien of de Raad den roed heeft, tegen den wil der burgerij te handelen.»

«Veden zullen bereid zijn u te verdedigen,» zeide Egbert. «Men heeft mij reeds gevraagd, of ik de verdedigers zou willen aanvoeren.»

«Het zij verre van mij, dat ik tweedracht onder de burgers zou willen doen ontstaan,» sprak de grijsaard. «Doch het geldt hier mijn heilige rechten, en die kan ik mij niet laten rooven.»

«Neen, dat behoelt gij ook niet, edele heer,» antwoordde Egbert. «Hier staat niet alleen uw geluk op spel, maar ook het welzijn der gansche bevolking en het volk verlangt naar zijn keizer.»

«Ha, het zal zich in zijn keizer niet bedriegen,» riep de grijsaard levendig uit. «Heb ik daarvoor den langen weg uit het Oosten afgelegd en zooveel gevaren getrotseerd, om voor de willekeur van een burgemeester te moeten wijken? Neen, al moest ik het mij zelf leven betalen, ik zal mijn aanspraken handhaven. Mijn vijanden zullen tot hun schrik onderdruiven, wie ik ben, en dat ik ik mij niet ongestraft konen laat.»

Zijn oogen vlamden bij deze woorden en met groote schreden ging hij in de kamer op en neer. De anderen waagden niet hem te storen. Eindelijk bleef hij voor het kistje staan, dat ons bekend is, sloot het open en haalde er een groote som geld uit, welke hij aan Egbert overhandigde, zeggende: «Hier trouwe makker, neem deze som en verdeel haar naar uw goeddunken onder de armen. Zij althans zullen zich over mijn bezoek aan deze stad verheugen.»

Egbert ontving de rijke gift en beloofde haar naar de bedoeling des grijsaards te besteden. Was het er dezen echter waarlijk om te doen, weldaden te bewijzen? Of had hij daarmee een geheim bedoeling? Hoeveel zelfucht en eigenbaat verbergt zich vaak onder den mantel der barmhartigheid!

«Hebt gij mij nog iets op te dragen, edele heer?» vroeg Egbert.

«Neen, thans heb ik u niets meer te bevelen,» antwoordde de grijsaard. «Wachten wij nu kalm de dingen, die komen zullen. God zal mij tegen mijn wederpartijders helpen, zoodat mij geen haer gekrenkt wordt.»

«In elk geval zal ik morgen hier zijn, teneinde u bij te staan, wanneer dit noodig mocht zijn,» beloofde Egbert.

«Doe dat, indien ge het kunt en wilt,» luidde het antwoord. «Ik begreep evenwel niet, dat gij u om mijnen wil in gevaar begeeft.»

«Maak u over mij niet bezorgd,» sprak Egbert, terwijl hij van den grijsaard afscheid nam. Deze wenkte ook zijn beide dienaars, dat ze hem zouden verlaten. De avond was intusschen gedaald en wierp zijn donkere schaduw in het hooge vertrek, zoodat de voorwerpen die het bevatte, een bijna spookachtige gestalte verkregen. De avond is hij uitnemendheid het deel van den dag, waarin men tot zich zelf inkeert. Wel hem, die op een goed volbrachten dag kan terugzien. Tot hem komen lieflijke gedachten, al ware hij ook te midden der boezen als eens de vrome Lot in Sodom. Doch wees dengene, die een dagwerk in de zonde achter zich heeft, en niet op de wegen Godes wandelde. Uit de schaduwen der thuishem treden zijn daden als spoken te voorschijn en stellen zich rondom hem. Zij vergallen hem het genot van zijn welvoorneme tafel, en bannen den slaap uit zijn oogen.

W. J. te K. We zullen zien of het gaat; bedenk echter wel wat boven deze rubriek staat.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

W. J. te K.

J. E. te G. R. (N.-Amer.) Het is wederom heel wat dat u zendt. We hopen te doen als den vorigen keer; telkens iets.

HOOGENBEEK.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEVEN: Stedum (cl. Appingadam), H. D. Drecht te Nieuwolda. — Beetsum, J. Visser, cand. — Hollandscheveld (cl. Meppel), A. Varelkamp te Tiel. — Rinsumageest e. a., H. J. Keuyt te Dordrecht G. — 's-Gravendeel en Spijkenisse, J. Douma, cand. te Rotterdam. — De Lier, K. Smeding te IJselmonde. — Berkel, W. W. Smit, cand.

AANGENOMEN: Amersfoort, H. Teerink te Werkendam B.

BEROEVEN: Ter-Neuten en Baarn, J. H. Donker te Nieuworp. — Middelburg (St.-Jewu, Noord-Amerika), H. Scholten te Zuidhorn. — Reitsum e. a., E. Prinsen te Oostwold (Gron.)

Nederlandsche Hervormde Kerk.

BEROEVEN: Helkop, J. J. Kuis te 's-Gravendeel-Capelle e. a. — Minnertsga, D. J. van Brummert te Haskerhorne e. a. — Hoogeveen, J. Bleeker te Nieuw-Beerta (Gr.) — Leerbroek en Middelkoop, K. Havinga te Op- en Neder-Andel (N.-Brab.) — Stavoren, F. Haquebord te Leegkerk e. a. — Woubrugge (cl. Leiden) en Hillegomberg, J. D. J. Idenburg te Ter Aar (cl. Amersfoort). — Maaslois, K. W. Vethake te Overschie. — Urmond (cl. Maasbracht), W. van Elden te Henselkerke. — Ee, W. Magdanas te Oostersee. — Mijdracht e. a., H. Doornveld H. te Den Ham (Overijsel). — Oldehalspade (Overijsel), J. M. Wilod Verspille te 's-Heerenberg.

AANGENOMEN: Cubard (cl. Franeker), C. A. Lingbeek te Voorthuizen (cl. Harderwijk).

BEROEVEN: Waarder, C. A. Lingbeek te Voorthuizen. — De Lier (cl. 's-Gravendeel), Th. G. Rappard te Zuidhorn en Nieuwval (cl. Bommel). — Edelhout (cl. Tiel), E. B. Gunning E. J. te Leersum. — St. Annaand (Zeeland) e. a., J. de Visser te Brakel. — Meliskerke e. a., K. Loggers te Velsen. — Gouda en Kampen, F. J. Los te Bruchem e. a.

Advertentien.

Heden overleed, tot onze diepe droefheid, onze geliefde Zoon en Broeder

KLAAS,

in den leeftijd van bijna 25 jaren.

Ofschoon hij reeds acht jaar lijdende was, kwam de dood toch nog onverwacht. Niet zonder hoop mogen wij hem nastaren. De Heere is recht, en wijs, en goed.

H. U. DIJKSTERHUIS, F. DIJKSTERHUIS-VAN DIJEN.

E. BOUWMAN-DIJKSTERHUIS, Berkhum.

Da. H. BOUWMAN, P. DIJKSTERHUIS.

Garmerswilde, 3 Augustus 1896.

L. G. WEISZ & Co.,

Commissionaire in Effecten.

Prinsengracht bij de Prinsensstraat,

No. 157,

AMSTERDAM.

L. S.

De Geref. kerk te Hym (Fr.) verkeert in financiële nood. Wegens sterfgeval is de som van f 1500 opgevraagd. In eigen kring bestaat er niet de minste mogelijkheid hierin te voorzien. Wie kan ons nu helpen aan f 1500 in eens of een aandeel van f 500, tegen zoo weinig mogelijk rente?

De Heere neige de harten dergenen die Hij met aardse goederen gezegend heeft, om ons uit dezen toestand te verlossen. Helpt ons!

Namens den kerkeraad,

G. WIERSMA, Pres.

M. HOLWERDA, Sec.

Hym, Aug. 1896.

UITGAVE VAN HÖVEKER & ZOON,

te AMSTERDAM:

GEDICHTEN

van

J. A. WORMSER.

Prijs f 1.25. In stempelf. f 1.90.

P. VAN EIJK.

Firma JOHANNES KRAMER & Co.,

DAM 15-17, AMSTERDAM.

Kopen en verkoopen EFFECTEN, diverse LOTEN en vroeemde COUPONS, Wisselen Gouden Zilveren MUNTEN en vroeemde Banknoten. Sluiten PROLONGATIEN en BELEENINGEN. Nemen gelden a DEPOSITO 1/2 pCt onder de prolongatiekoers. Bedragen tot en met Duizend Gulden worden op vertoon terugbetaald.

Heden verscheen bij J. A. WORMSER, te Amsterdam:

DE ZEGEN DES HEEREN OVER ONZE KERKEN.

REDE,

ter inleiding op het gebed voor het samenkomen der Gereformeerde kerken in Generale Synode, gehouden in de Noorderkerk te Middelburg, op 10 Augustus 1896, door

Dr. A. KUYPER.

Prijs f 0.35.

ENCYCLOPÆDIE

DER

Heilige Godgeleerdheid,

DOOR

Dr. A. KUYPER.

Drie Deelen, ingenaald f 16.75; in drie halflederen banden f 21.25. (Losse banden per stuk f 1.-).

Amsterdam.

De Uitgever,

J. A. WORMSER.

ELECTRISCHE DRUKKERIJ, voorheen J. J. ARND & ZONEN.

Gereformeerd Gymnasium, TE ZETTEN.

Het eerstvolgend Examen van Toelating is bepaald op **Dinsdag 1 September**, des voormiddags te 9 ure. Ouders en voogden, die wenschen, dat hunne zonen of pupillen daaraan deelnemen, gelieven zich vóór 25 Augustus te wenden tot den eerstondertgeekende.

Tevens wordt herinnerd, dat ook die leerlingen kunnen worden opgenomen, welke eerst het volgende jaar met het leeren der oude talen moeten aanvangen.

De discipelen, die her-examen moeten afleggen, worden teruggewacht **Maandag 31 Augustus**. De overigen den volgenden dag.

Het Curatorium:

Mr. D. P. D. FABRIS, Voorzitter.

Mr. J. P. A. Graaf VAN LIMBURG STIRUM, Secretaris.

Amsterdam, 10 Augustus 1896.

In een klein Geldersch plaatsje, waar groote behoefte aan versterking van het Gereformeerde en Antirevolutionair element bestaat, wordt voor een dergelijk gezin

TE HUUR AANGEBODEN

een in aanbouw zijnd **HEERENHUIS**, met grooten tuin en schoon uitzicht.

Het huis bevat 8 kamers, keuken, kelder, ruime zolder met dienstboden- en binnenkamer, badkamer, waterleiding en verdere gemakken.